

Det her handler om at nedlægge amtskommunerne, at erkende, at Danmark er et relativt lille land, hvor vi med stor sandsynlighed løser velfærdsopgaverne bedre, hvis vi bringer dem tættere på borgerne i store stærke kommuner, hvor politikerne har en mulighed for at have et samlet ansvar for opgaveløsningen, og hvor politikerne står til ansvar for de borgere, der har valgt dem, mod så til gengæld at lave fem regioner, der er målrettet sygehusopgaven.

Vi indgik i går, regeringen sammen med Dansk Folkeparti, en aftale om kræftbehandlingen i det danske samfund i lyset af, at selv om der faktisk er sket en meget positiv udvikling på kræftområdet de seneste år med afsæt i den første kræftplan, der blev formuleret af Sundhedsstyrelsen under den tidligere regering, og med den dramatiske oprustning af hele sygehusområdet, som regeringen har gennemført siden 2001 med opbakning fra Dansk Folkeparti, kan vi se, at danske kræftpatienter har udsigt til en ringere overlevelseschance end kræftpatienter i tilsvarende sammenlignelige lande.

En af årsagerne til, at det forholder sig sådan, er det forhold, at vi ikke har kvalitet nok i vores kræftkirurgi, at kirurgien er spredt på for mange adresser, at amterne ikke har efterlevet de faglige anbefalinger, der over tid er indløbet fra Sundhedsstyrelsen. Det er bare ét virkelig praktisk eksempel på, hvorfor det er en god idé at nedlægge amtskommunerne og lave fem stærke sygehusregioner i stedet for som et bedre rum for planlægning, så vi sætter patienternes overlevelser og kvalitet i centrum.

Det er jo det, debatten skal handle om. Jeg synes, det må være skuffende, ikke bare for mig, men også for dem, der selv tidligere har gjort det til et succeskriterium, at de var i stand til at forklare, hvorfor de ikke deltager i det her, at de ikke her ved tredjebehandlingen er i stand til at skære deres argumenter kraftigere til.

Når man lytter til hr. Ole Stavad, må man jo få det indtryk, at hvis ellers bare vi havde været i stand til at løse en ligning med tre ubekendte på samme tid og fremsætte et lovforslag her i Folketinget om en udligningsreform, samtidig med at vi nu har det her forslag til tredjebehandling, så ville Socialdemokratiet kunne have støttet forslaget her. Det er jo det indtryk, man må sidde tilbage med.

Kl. 11.00

Forvirringen er jo total. Forvirringen er jo total, og der tales udenom, for hr. Ole Stavad ved fuldstændig lige så godt som jeg, at man må løse

opgaverne i den rigtige rækkefølge. Når vi nu skal skabe et nyt udlignings- og finansieringssystem, må vi nødvendigvis løse to andre problemer først, nemlig: Hvad er det for nogle kommuner, vi skal udligne imellem? og: Hvad er det for nogle opgaver, vi skal udligne for? Det er jo sådan set forudsætningen for, at man kan gøre det regnestykke færdig.

Med den lovbehandling, der nu finder sted i Tinget, vil vi i løbet af en uge have alle 50 lovforslag i hus og derfor meget præcist og detaljeret vide, hvilke nye opgaver kommunerne skal løse. Det bliver mange, og det bliver jo betydelig flere, end det ville være blevet, hvis oppositionen havde fået ret, for der har man jo ikke ønsket at flytte opgaver over til kommunerne, der har man ønsket, at kommunerne bare skulle være større for at være større. Man har ikke været drevet af den decentraliseringsambition, der har været vores, om, at kommunerne skulle være større for at løse flere opgaver.

Men når det er på plads, så ved vi, hvilke opgaver kommunerne skal løse, og det er vi meget, meget, meget tæt på at vide, vi har jo kun et enkelt lille udestående i Christiansfeld, før vi ved, hvad det er for kommuner, der skal løse opgaverne, og så har vi forudsætningen for at gøre regnestykket færdigt, nemlig at tage stilling til, hvad det så er for justeringer i vores udlignings- og finansieringssystem, der skal til, for at alle kommuner har en ligeværdig mulighed for at løse opgaven.

Der er jo ikke noget overraskende i, at når vi laver et grundbidrag, som kommunerne skal betale pr. borger, så slår påvirkningen hårdere igennem i relation til skatteprocent i kommuner, der har et lavere beskatningsgrundlag end i kommuner, der har et højt beskatningsgrundlag. Det er jo altså ikke nogen overraskelse. Men det er jo præcis også derfor, vi har sagt, at vi i kølvandet på det her, når alle opgaver er lagt sammen, skal lave de justeringer i udlignings- og finansieringssystemet, der skal til, for at alle kommuner har et ligeværdigt udgangspunkt for at løse opgaverne.

Jeg synes, det er trist. Jeg skal selvfølgelig ikke gøre mig til dommer over det. Men jeg synes, at det må være trist, at man her ved tredjebehandling ikke er i stand til lidt skarpere, lidt mere præcist at forklare, hvorfor man ikke kan tage ansvaret for det her, som er en strukturomlægning, der med sikkerhed fører til, at et godt dansk sundhedsvæsen nu får bedre forudsætninger for at blive endnu bedre, og som er en